

te că reprezentăția durează patru ore, publicul o urmărește cu interes, fiindcă adaptatorul și regizorul au pus accentul pe acțiune. Limba traducerii este adeseori violentă și familiară, disprețuind eleganțele livrești. Dînd viață reală eroilor și desprinzîndu-i din tradiția unor lecturi dramatice inactice, Lebesque, ajutor de decorurile și costumele lui René Allio, a știut să confere noblețe și stil fiecărui personaj și chiar întregii figurații. „Acest Hamlet — scrie Robert Kanters în *Express* — este un Hamlet pentru orice public, bogat în posibilități creatoare și pentru spectatori și pentru actori.“ Protagonist este Jean Leuvrais, un Hamlet foarte tînăr, spontan și romantic, care nu-și pierde însă niciodată luciditatea. Ofelia este interpretată de Huguette Forge, al cărei joc constituie o replică la sensibilitatea eroului, spunînd frămîntarea lui într-un registru elegiac de tandrețe și puritate.

Geraldine Page — o mare actriță a Americii

Interpretînd la vîrsta de 38 de ani rolul principal din *Straniul interludiu* al lui O'Neill, actrița americană Geraldine Page s-a impus în acest sfîrșit de stagiune ca una dintre marile actrițe ale Americii. Ea străbate toate nuanțele evoluției eroinei sale — de la o tinerete nevrotică la maturitatea împlinită și apoi la bătrînețe — cu forță, măsură și sensibilitate.

Geraldine Page este în primul rînd actriță de teatru. Totuși, atunci cînd i s-au oferit roluri în filme, a cucerit, invariabil, mari premii (printre care și mult rîvnitul *Oscar*). A jucat pe scenă și pe ecran în *Vară și fum* de Tennessee Williams, a fost protagonistă filmului *Dulce pasăre a tinereții*. Actrița se distinge printr-o extraordinară vitalitate, admirabil adaptată necesităților scenice, și printr-un registru amplu de posibilități de reprezentare. Ea face parte dintre acei actori cărora le place să apară în fiecare rol nou cu totul altfel decît în cele precedente și de multe ori se spune despre ea, la o premieră, că e de nerecunoscut. Adeptă ferventă a metodei lui Stanislavski — care, după cum se știe, este foarte serios studiată și aplicată de actorii americani —, Ge-

raldine Page este acum profesoară la celebra școală din New York, *Actor's Studio*.

Revelații estivale

Într-un concurs al tinerelor companii teatrale, care a avut loc în Franța, s-au distins două spectacole: acela al regizorului Georges Lavelli, cu piesa *Căsătoria* de Witold Gombrowicz și acela al lui Marcel Cuvelier, cu o adaptare după romanul *Oblomov* de Gonțearov.

Cronicarii francezi consideră discutabilă piesa lui Gombrowicz, dar elogiază în unanimitate talentul tînărului regizor Lavelli. Acesta a demonstrat o mare siguranță în îndrumarea actorilor și o capacitate neobișnuită de a valorifica posibilitățile plasticii scenice. Cuvelier a atras atenția prin conciziunea și discreția spectacolului său, desfășurat mai ales pe linia unei subtile analize psihologice.

„Copiii soarelui” — tragicomedie!

O montare originală, care a atras numeroase comentarii favorabile, a fost, în stagiunea 1962—1963, spectacolul de la Iaroslavl cu piesa lui Gorki *Copiii soarelui*. Regizorul V. Șișighin a interpretat textul ca o tragicomedie. El a creat o ambianță tragică, o atmosferă apăsătoare, în care se fac auzite însă multe rezonanțe ironice sau de umor amar. „Cînd vezi acest spectacol — scrie, în revista „Teatr“ (nr. 6), G. Kormușina — îți aduci aminte de însemnarea în care Gorki mărturisea că a scris piesa rîzînd. Elementul comic ocupă în piesă un loc de seamă, nu numai pentru a accentua aspectele ei polemice, dar și pentru a arăta cît mai clar tragica distanță dintre intelctualitate și popor.“

Spectacolul este lucrat cu multă atenție pentru psihologia eroilor, și cu grijă pentru detaliile comportării lor. Originalitatea lui se manifestă mai ales în crearea unor situații pregnante pentru caracterizarea eroilor și în strălucirea mizanscenei. Interpreți sînt: G. Belov (Protasov), V. Nelskaia (Elena), V. Andrușkevici (Cepurnoi), E. Șumskaia (Liza), V. Salopov (Vaghin).

